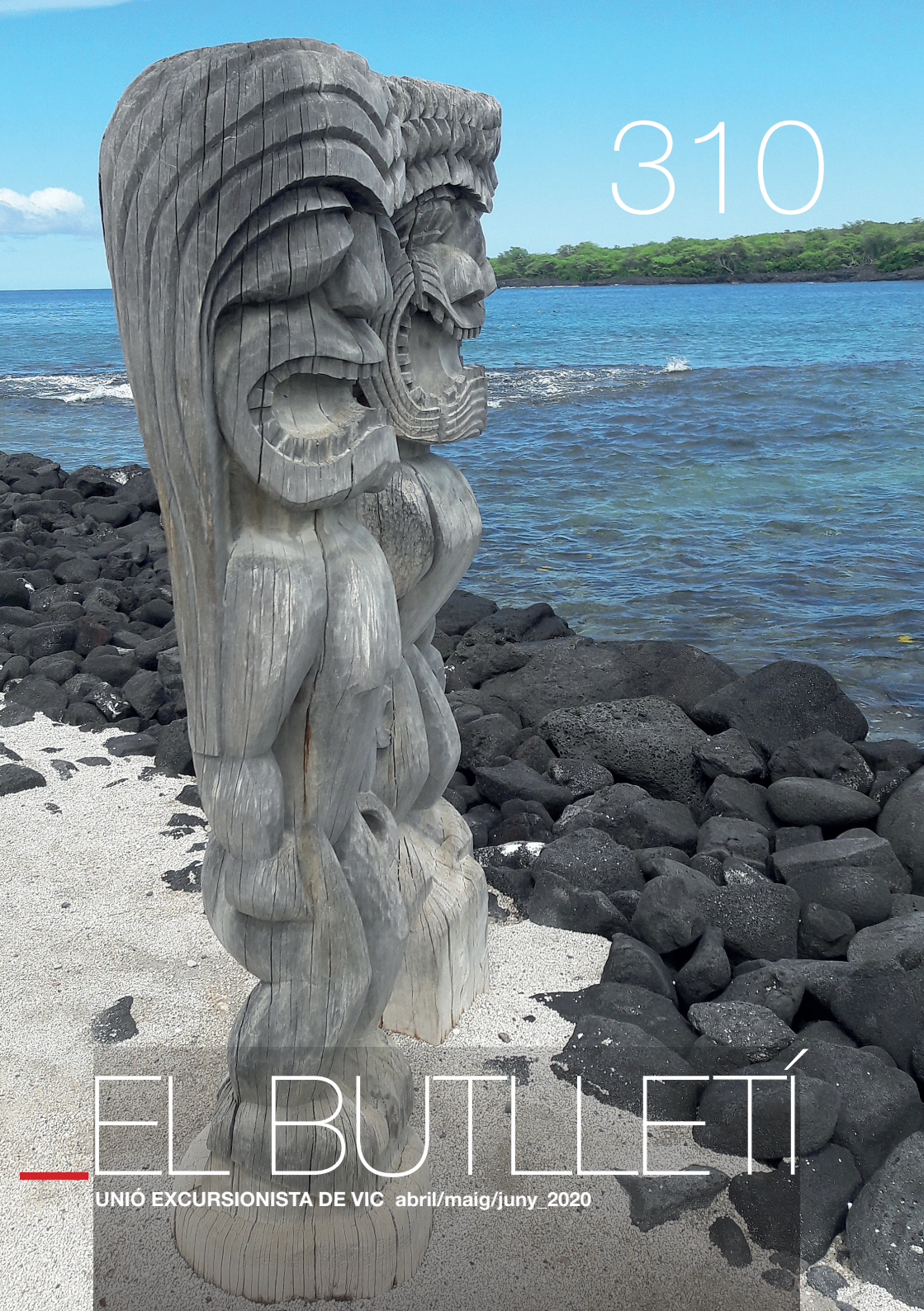

A large, weathered wooden tiki statue stands on a sandy beach. The statue has a long, pointed nose, a wide, open mouth showing teeth, and a headdress with a feathered top. It is positioned in the foreground, with a rocky shoreline and the ocean behind it. The sky is blue with some clouds. The number '310' is printed in the top right corner.

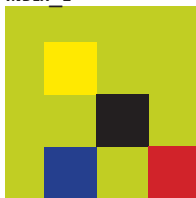
310

EL BUTLLETÍ

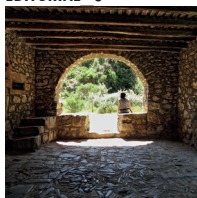
UNIO EXCURSIONISTA DE VIC abril/maig/juny 2020

ÍNDEX

ÍNDEX 2

EDITORIAL 3

Editorial desconfinada

REPORTATGE 5

Caminant per l'Aloha State

REFLEXIÓ 20

La història es repeteix

REFLEXIÓ 22

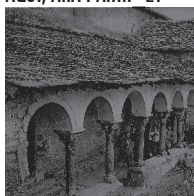
Ens en recordarem?

100 ANYS 25

1920

AQUÍ, ARA I AHIR 27

Sant Jaume de Querals

LA FOTO 28

EL LLIBRE 29

NOTÍCIES 30

AGENDA 31

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Marta Parés
- Xevi Roviró
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Martí Pujol: Reflexió
Jordi Anglada: El Llibre

Casa Galadies
Carrer de la Riera, 22
08500 VIC

Tel. 93 885 51 20
unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió
Pla Vallaura Disseny SCP Dipòsit legal B-20.126-95

Portada
Parc Nacional Històric de Pu'uuhonna (Illa de Hawaii)
Foto: Joan Conill

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors
Imprès en paper ecològic

Editorial desconfinada

Si fa tan sols mig any algú ens hagués pronosticat que passaríem moltes setmanes tancats a casa sense poder sortir, li hauríem demanat què s'havia pres. Per desgràcia això ha passat, encara cueja i haurem d'estar amatents de com acaba.

De moment la vida ens ha canviat a tots nivells, en alguns casos, trista i tràgicament. I a tots els que heu patit la part més dolorosa d'aquesta crisi, us vull fer arribar una abraçada ben forta i el més sentit condol.

En el cas de la nostra entitat, com a totes les del planeta, hem hagut d'adaptar-nos com hem pogut a les normatives canviants de cada setmana, fent canvis administratius i organitzatius a tots nivells.

Hem tingut d'aturar i anular totes les activitats que teníem engegades o programades, com els diferents cursos iniciats o pendents de començar, així com cancel·lar els programes extraescolars i la cursa de l'Olla de Núria.

A mig mes de marge, de cop i volta, tot es va haver d'aturar, sense poder continuar amb la habitual rutina de l'entitat. Per fer alguns d'aquests canvis, simplement ha calgut imaginació, en canvi per altres, hem hagut de recórrer als serveis de gestors administratius.

Una d'aquestes accions ha set la de cobrar únicament les quotes de les activitats extraescolars presencials, donat que moltes d'elles van variar de format. També, ens hem vist obligats a fer un ERTA de tot el personal que teníem en plantilla, excepte per la secretària, la Mónica i per la responsable de comunicació, la Marta, ja que les seves feines, tot i confinades es podien mantenir.

El Covid -19, també ens ha obligat a organitzar les nostres trobades periòdiques per gestionar el dia a dia, adaptant-nos al que podíem fer i al que no. I a falta de poder-nos reunir de manera normal a la sala de juntes, hem experimentat amb diferents eines per veure'ns les cares cadascú de casa estant.

Per fer algun d'aquests canvis, simplement ha calgut imaginació, en canvi per altres, hem hagut de recórrer als serveis de gestors administratius.

I un canvi que ha vingut per quedar-se, és la utilització de les eines actuals per fer activitats que tradicionalment havíem fet sempre de manera presencial sobre el terreny. Aquestes eines les hem aplicat a les extraescolars, amb tot un seguit d'activitats amb els alumnes, organitzades pels seus tècnics i que han funcionat realment bé.

També hem utilitzat aquestes utilitats per realitzar una sèrie de formacions gratuïtes sobre diferents temes, alguns molt teòrics i d'altres més pràctics; però tots amb molta participació i amb una correcta valoració dels participants en tots els casos.

Però totes les crisis impliquen canvis, alguns de transitoris que aviat haurem oblidat i d'altres que esperem que en breu s'acabin definitivament. Però també n'hi ha que venen per quedar-se i un d'ells és l'ús de les noves tecnologies per a fer reunions o formacions a través d'internet.

Salut i molta muntanya.

Jaume Anglada i Dordal

President de la Unió Excursionista de Vic

REPORTATGE

CAMINANT PER L'ALOHA STATE

Un dels saltants de les Akaka Falls enmig de la boirina (Big Island)

Platges de Lapakahi i Puukohola.

Cercant un destí ben diferent per un aniversari ben especial, vam decidir-nos per les illes Hawaii, al ser un lloc original, un xic romàntic i ben exòtic, en el qual hi vam poder combinar el turisme i el senderisme, tal com ens agrada fer-ho en els països que visitem.

LES ILLES HAWAII

Qualsevol que s'interessi per aquest curiós arxipèlag en trobarà extensa informació a tot arreu, però deixeu-me'n fer-ne cinc cèntims de la seva història.

Quan els pescadors i agricultors del continent asiàtic van anar conquerint la Polinèsia, aquests van colonitzar cap al 1500 aC les actuals illes Salomó, Fiji i Nova Caledònia. Poc a poc, aquesta onada expansionista, es va anar desplaçant cap a l'est, habitant cap al 1200 aC les illes de Samoa, Tonga i Marqueses, arribant més tard (500 dC) a l'illa de Pascua, a les illes Cook i a les illes Hawaii. Curiosament, tot i ser més cap al sud-est, fins al 1200 dC no es van poblar Nova Zelanda i Tasmània.

Aquest efecte migratori va comportar de manera directa o indirecta l'extermini de centenars d'espècies d'ocells, petits mamífers, rèptils, insectes, cargols i mol·luscs; fauna única que mai més s'ha recuperat. També va passar el mateix amb centenars de plantes que s'utilitzaven per menjar, cuinar o guarir malalties.

Malgrat la progressiva població del Pacífic, la fauna i la flora també van anar evolucionant i avui es comptem gairebé 6000 espècies endèmiques d'animals i plantes a les vuit illes principals de l'arxipèlag de Hawaii; totes elles d'origen volcànic, amb abundant activitat geotèrmica.

Cap al 1778 les illes Hawaii foren redescobertes pel Capità Cook, qui les va batejar per la Corona d'Anglaterra amb el nom d'illes Sandwich. L'explorador i cartògraf anglès va pactar diversos tractes amb els cabdills illencs, però en el tercer viatge que hi va fer, va morir a la badia de Kealahou en un atac dels nadius. Cap al 1820 hi van arribar missioners anglesos, francesos i nord-americans, però tot i que els incidents es van anar multiplicant, els tres països es van comprometre a respectar la independència de l'arxipèlag. Malgrat cap al 1850, els americans van signar un contracte de reciprocitat comercial i al 1887 se'ls concedí l'ús gairebé exclusiu del port anomenat Pearl Harbour.

Arribant a la platja de Waipio Valley.

Quan al 1893, les illes Hawaii es van proclamar una república, en vista dels seus pocs recursos, van demanar de seguida una annexió als Estats Units, la qual va ser acceptada el 1898. Aquesta mena de protectorat americà, de seguida va cridar l'atenció d'empreses dels Estats Units que hi van instal·lar negocis relacionats amb la construcció, serveis i turisme, atès que les illes es veien com una espècie de paradís terrenal. L'atac de l'aviació japonesa a la flota americana de Pearl Harbour el 7 de desembre de 1941, va produir un efecte tan gran de propietat, protecció i defensa de les illes que al 1959, esdevingueren oficialment el 50è estat dels Estats Units. Tot i això, tal com passa encara amb algunes reserves d'indis a Arizona, els hawaïans autòctons vivien en zones controlades pels americans i amb un munt de restriccions respecte als seus colonitzadors. Va ser durant el mandat del president Bill Clinton, que es van anul·lar aquestes lleis i avui dia, qualsevol hawaïà autòcton pot viure a qualsevol lloc de les illes, adquirir bens materials

o immaterials de tota mena, així com obrir negocis de qualsevol tipus d'activitat comercial. Tot i que són pocs, hi ha un col·lectiu que lluita per una nova independència de les illes. La majoria dels seus components, com passa en altres «llocs», tenen causes obertes pendents de judici amb la justícia americana per concentracions, disturbis i protestes ciutadanes.

Les illes, pel seu clima tropical i situació, han estat des de sempre un atractiu per turistes de tot el món, però especialment pels propis americans, doncs és normal veure-hi moltes parelles de nuvis durant el seu viatge de noces o jubilats que hi passen temporades fugint dels crurs hiverns nord-americans.

La capital de l'arxipèlag és Honolulu a l'illa de O'ahu, una ciutat propera a la badia de Pearl Harbour, plena de grans edificis moderns, sense res d'especial, salvat del record històric de la Segona Guerra Mundial i la famosa platja de Waikiki.

L'espectacular cràter del volcà Kilauea.

A través d'una agència de viatges catalana vam contactar amb una d'americana amb seu a Denver (Colorado) que feia diversos trescs pels parcs nacionals dels Estats Units, per Alaska i Hawaii, triant aquest últim destí pel seu exotisme i singularitat.

L'arxipèlag està format per vuit illes que van sorgir del fons marí i encara segueixen creixent

Durant el vol d'anada, via Amsterdam i Los Àngeles, vam tenir un primer ensurt injustificat, atès que per una mala informació rebuda de la companyia Delta a l'aeroport americà, ens van comunicar que el nostre equipatge s'havia quedat a l'aeroport de Schiphol a Holanda i ja ens veiem comprant una mica de tot pensant en la quinzena de dies que havíem de passar a les illes, on per cert, és més fàcil comprar un banyador, unes xancletes o una taula de surf, que no pas unes botes

de muntanya o uns pals de caminar. Per sort, tot va quedar en un mal entès i el nostre equipatge, va arribar íntegre a la cinta de l'aeroport de Kailua Kona de Hawaii.

L'arxipèlag està format per vuit illes principals que van sorgir del fons marí i encara segueixen creixent degut al seu vulcanisme actiu, sent Hawaii i el seu entorn un dels llocs de l'Oceà Pacífic amb més força interior del planeta Terra. De fet, el nostre viatge havia de tenir lloc pel Maig de 2018, però la gran erupció del volcà Kilauea a la «Big Island», que va afectar centenars d'habitats i bens materials durant gairebé un trimestre, va fer suspendre o posposar la majoria de projectes turístics a l'illa. Quan a principis de Setembre d'aquell any, es va reobrir parcialment el Volcano Park, ens hi vam desplaçar, canviant lleugerament el programa només en la zona afectada. Les illes més importants d'aquest bonic arxipèlag americà són:

Muntanyes de lava solidificada als vessants del Kilauea.

Hawaii, Maui, Kaho'olawe, Lanai, Molo-kai, O'ahu, Kauai i Ni'hau.

L'illa de Hawaii és la més extensa, la que dona nom a l'arxipèlag i és coneguda popularment com la «Big Island».

Durant la nostra estada, vam visitar tres illes (Hawaii, Kauai i Maui) efectuant una desena de trescs per les seves platges infinites, selves tropicals, camps de lava, prats alpins, penya-segats colossals i muntanyes folrades de verdet. També vam tenir l'oportunitat de visitar diversos museus locals que recreen la seva història, observar la variada fauna autòctona i veure a vista d'ocell l'illa de Kauai, per nosaltres, sens dubte, la més fotogràfica de totes.

Cal dir que el nostre grup, era molt reduït, amb un guia (en Harry) que ens feia al mateix temps d'acompanyant a les sortides de muntanya i de conductor de la nostra furgoneta, però que també ens informava o fins i tot ens reservava activitats no contemplades en el programa senderístic per a qualsevol de nosaltres

que ho desitgés.

Els protagonistes? Sis «ciutadans o ciutadanes del món» de procedències ben diverses: L'Emily, una escriptora neozelandesa de Nelson; l'Elionor, una jove metgessa de família australiana d'Adelaida; l'Agnetta, una metgessa alemanya de Freiburg; l'Isabel, una hostessa de Lufthansa de Zuric i nosaltres dos, l'Anna i jo.

Un grup ben avingut on es xampurrejava l'anglès, l'alemany i l'espanyol.

HAWAII (Big Island)

Després de gairebé vint hores de vols, vam aterrar cap a les 10 del vespre, hora local, a l'aeroport de Kailua-Kona situat a sud-oest de l'illa principal. Aclarit l'ensurt de l'equipatge, camí de l'hotel, el taxista ens diu que estem molt de sort, atès que el cap de setmana recent ha tingut lloc l'Iron Man de Hawaii i les tarifes d'hotels, serveis i taxis es dupliquen per la gran de-

La platja anomenada Green Sands Beach a la Mohana Bay (Big Island).

manda d'ocupació sol·licitada pels atletes i familiars acompanyants.

L'endemà, a l'hora d'esmorzar a l'hotel de Kona, contactem amb el nostre guia, coneixem les altres participants del viatge i sense més demores, marxem amb una furgoneta Ford a descobrir els primers racons de la «Big Island».

Els protagonistes? Sis «ciutadans o ciutadanes del món» de procedències ben diverses.

Pel matí visitem el gran desert de lava de Kailua, molt proper a l'aeroport, ple de tubs, depressions i forats pels quals hi podem caminar una bona estona pel seu interior, abans de desplaçar-nos al Polulu Valley on farem la següent sortida.

Abans de l'arribada dels europeus, en aquesta feréstega vall, regada pel riu Polulu, s'hi cultivava la planta del taro, un tubèrcul ric en midó que menjaven els nadius, del qual també n'aprofitaven les fulles per embolicar aliments o fer els sostres de les cabanes.

El tresc del Polulu Valley, baixa a la platja de sorra negra amb penya-segats imponents i recorre bona part de la desembocadura del riu, retornant per un altre corriol al punt de sortida.

A poca distància de la vall, a mitja hora de cotxe, caminem per les runes i temples de Puukohola i Lapakahi, que va ordenar construir el futur rei Kamehameha, per obtenir el favor dels déus i vèncer al seu cosí, que dominava l'altra meitat de l'illa. Aquestes antigues construccions voltades

Platges i habitatges del Mackenzie Park afectades per l'erupció.

de palmeres vora el mar, estan construïdes amb pedres vermelloses portades del Polulu Valley.

Per la tarda, gaudim d'un magnífic pic-nic a la platja de Kohala on aprofitem per banyar-nos abans de retornar a Kona.

A la següent jornada, vam realitzar el tresc de Honaunau, visitant el Parc Nacional Històric de Pu'uhonua, un museu a l'aire lliure on hi ha reconstruccions de temples, habitatges, coberts i cabanes ancestrals, que donen a conèixer com vivien els antics nadius. El parc mostra també utensilis, jocs, cistells, escultures i diverses embarcacions que utilitzaven en aquest mar tan brau. La caminada del dia la vam acabar a la badia de Kealakekua, on un obelisc de color blanc assenyalava on va morir el mític capità Cook. Els antics

nadius hawaiians, tenien molts recels amb els forasters que arribaven a les illes; en canvi, es desviaven i consideraven com un dels seus, a qualsevol naufrag que recollien al mar o arribava a les seves costes. Travessant l'illa d'oest a est, va ser l'hora de desplaçar-nos de Kona a Hilo. Cap a meitat del camí, aprofitem per realitzar el tresc del Waipio Valley en un dia en el qual la pluja ens va fer la guitza força estona. Amb un desnivell d'uns 600 m accedim a peu al fons de la vall, per un camí que presumeix de ser el més costerut dels Estats Units i que en un dia com avui, que està moll i enfangat, fins i tot els 4x4 hi tenen dificultats.

El torrent que arriba al mar, avui baixa tan ample, que ens priva de continuar per la sorra de la platja on hi ha diversos

El Waimea Canyon, anomenat també el "Gran Colorado del Pacífic" a l'illa de Kauai.

surfistes «gaudint» del vent, la pluja i les onades espectaculars.

Camí de Hilo, visitem també les cascades Akaka Falls, dissimulades enmig de la pluja i la boira. Per acabar el dia, pugem amb la furgoneta sota un bon aiguat, al peu del Mauna Kea (Muntanya Blanca) on hi ha una dotzena de telescopis a 2.800 m d'alçada. Curiosament, a partir d'una certa cota, superem la pluja, deixem la boira sota nostre i podem observar les constel·lacions i les estrelles amb una claredat increïble sense cap contaminació lumínica.

Segons el programa inicial, durant els tres següents dies haviem de realitzar varies excursions per l'entorn del Volcano Park, sent la més famosa i coneguda l'anome-

nada Kilauea Iki Trail, que sortint del Centre de Visitants del Parc, resseguia el cràter del volcà, baixava al seu interior, circulava per un túnel de lava i resseguia un dels fluxos de lava líquida que menava al mar. Amb l'erupció de la primavera i estiu del 2018, tot aquest itinerari se'n va

El terra calent i la lleugera pluja que cau, crea un ambient de boirines i pudor de sofre d'allò més misteriós

anar en orris i tres quartes parts del parc resta tancats al públic. Conscients de què veurem el que podrem, tot i tenir un pla turístic alternatiu, ens presentem al centre de visitants del Volcano Park. La majoria de «trails» assenyalats pel parc diuen «closed» i hi ha cartells que prohibeixen

L'impressionant tresc de l'Awa'awapuhi Trail.

Tortugues gegants a la platja de Punaluu (Big Island).

el pas a tot arreu. Una cinquantena de «rangers», vetllen també per la seguretat dels pocs visitants que hi ha, atès que hi ha fumaroles sulfuroses tòxiques per tot arreu i vora les esquerdes, el terra i fins i tot l'erba encara cremen. Segons

l'últim comunicat oficial, han cessat les emanacions de lava candent, però hi ha focus latents arreu del parc amb el subsòl a gran temperatura i tot i que el volcà es considera «adormit», no és segur.

Aconseguiu un permís per resseguir a peu gairebé un terç de l'immens cràter, fins que arribem a un punt on els guardes del parc, ja no ens deixen continuar.

La sensació, és d'allò més estranya, envoltats de fumaroles, el terra calent i la lleugera pluja que cau, crea un ambient de boirines i pudor de sofre d'allò més misteriós.

Després de visitar l'exposició del «Visitor Center», abandonem aquesta «olla a pressió» i ens dirigim als vessants del Kilauea, on sobre un gran desert de lava volcànica,

Penyasegats de Na Pali i Kolalau a la costa nord de Kauai.

hi descobrim les noves colades de l'última erupció que van arribar al mar.

Un «ranger» jubilat amb faccions purament hawaianes, ens explica les diferents zones per on va vessar la lava i sobre aquest infinit desert negre, ens ensenya també diversos petroglifs dibuixats pels primers habitants de l'illa.

En els següents dies, visitem el saltant de les Waikuku Falls i l'entorn del Mackenzie Park on la lava va afectar gairebé dos-cents habitatges en una zona verda amb densa vegetació. Vora els penya-segats, veiem la lava solidificada de l'última erupció que va arrossegar fins a ran d'aigua, arbres, habitatges i fins i tot vehicles. La zona, encara està custodiada per la policia i a les àrees de cases malmeses, només hi deixen entrar als veïns que van buidant el que poden de l'interior dels seus habitatges.

Per acabar la nostra estada a la «Big Island», el dos últims dies visitem la platja de Punaluu, on veiem tortugues gegants

descansant sobre la sorra i realitzem el bonic tresc anomenat del Green Sands Beach per la vora d'uns penya-segats

Vam poder reconèixer des de l'aire, molts miradors i penya-segats pels quals havíem caminat uns dies abans

folrats de verd, fins arribar a la magnífica badia de Mohana Bay, perillosa per les fortes corrents. Aquesta platja, també coneguda amb el nom de Papakolea Beach, són les restes d'un antic con volcànic que va erupcionà fa 50.000 anys.

KAUAI

Un vol interior amb la Hawaiian Airlines, ens traslladà en poc més d'una hora a l'aeroport de Lihue a l'illa de Kauai, amb el nostre allotjament a tocar de l'aeroport, al costat d'un jardí botànic i d'una zona comercial amb tots els serveis.

Només d'arribar, en Harry ens proposa un tresc no previst en el programa,

Sobrevolant els espadats de Koolau.

anomenat del Kuilau Bridge, que ens va encantar a tots pel seu paisatge selvàtic, els arbres monumentals i una gran quantitat d'aus exòtiques, ben desconegudes per nosaltres.

De fet, Kauai és la més vella de les illes hawaianes, amb els paisatges més erosionats i l'anomenen «Illa Jardí» per la seva frondositat i rècord de pluviometria. Aquí s'hi han filmat pel·lícules com *Juràssic Park*, *King Kong*, *Godzilla*, *Set dies i set nits*, o la sèrie *Lost* (*Perdidos*) i la sensació de què al darrere de cada planta t'ha de sortir un d'aquells velociraptors malparits, és ben present contínuament.

Però sens dubte l'espectacle estrella de Kauai, és el Waimea Canyon, batejat per molts com el «Gran Colorado del Pacífic». La gran quantitat de pluja que rep l'illa, ha erosionat i excavat en la roca volcànica aquesta gran depressió de 16 km de llarg, per gairebé un km de fondària. En els diferents trescs que vam fer per l'entorn del Waimea, vam poder admirar les to-

nalitats vermelloses, ocres i marrons del canyó, resseguir els espadats de Koolau, Wai'ale'ale i caminar pel Awa'awapuhi Trail fins als penya-segats espectaculars de Na Pali a la costa nord de l'illa.

També ens vam trobar amb algun exemplar de Nene, una espècie d'oca salvatge hawaiana protegida, que és l'au oficial a tot l'estat.

Una altra caminada magnífica per l'illa, va ser la de Shipwreck Beach al sud de l'illa, que resseguia diverses platges i cales paradisíaques, ben solitàries i plenes de sorpreses.

L'últim dia d'estada a Kauai, el vam aprofitar per fer un vol en helicòpter per l'illa, on vam poder reconèixer des de l'aire, molts dels miradors i penya-segats pels quals havíem caminat uns dies abans. Sens dubte, una experiència recomanable.

MAUI

Un altre desplaçament plàcid i amb bona visibilitat ens va portar de Kauai a l'aero-

Caminant vora l'oceà pel Kings Trail a la costa nord de Maui.

port de Kahului a l'illa de Maui, volant per sobre Honolulu, la capital de l'arxipèlag, situada a l'illa de O'ahu.

Diuen els surfistes, que a Maui hi ha les millors onades de Hawaii i les seves platges atestades de tendes i furgonetes així ens ho van demostrar.

Maui és una illa amb dos serralades prominents i una gran plana central a la part més estreta, on hi viu la major part de la població.

La carretera més famosa de l'illa és la Hana Road, amb més de cinc-cents revolts i una dotzena d'arraconades per on baixen virulents torrents, que la ruta salva amb diversos ponts.

En un d'aquests torrents, hi ha les Twin Falls, dues cataractes bessones a peu de carretera, molt visitades pels turistes pel seu fàcil accés.

A unes 5 milles del poble de Hana, vam aparcar el nostre vehicle a l'àrea de pícnic del Waianapanapa State Park per realitzar el penúltim tresc a les illes, anomenat

del Kings Trail, on les braves aigües del Pacífic xoquen amb els penya-segats de pedra fosca farcits d'exòtica vegetació.

Després de visitar el poblet de Hana, ens acostem a la Red Sands Beach, que tal com indica el seu nom, és una platja de sorra vermellosa amb un accés un xic delicat a tocar de la població.

A la localitat de Hana, hi va viure els últims anys de la seva vida el pilot americà Charles Lindbergh, que va ser el primer aviador que va travessar l'Atlàntic en solitari a bord de l'aparell Spirit of St. Louis l'any 1927.

La darrera excursió a Maui, va ser la bonica pujada per la Waihee Ridge, una carena emboirada, que ens moments puntuals ens va deixar veure els contorns de l'illa, però sense cap visibilitat dalt el cim. Després d'una baixada, enfangada i reliscosa, durant la qual vam fer més d'alguna «aterrissada», vam arribar a les platges de Lahaina amb un bon sol.

Primers vols turístics a la dècada del 1950.

PUNT I FINAL

Ja ho veieu, quinze dies a l'arxipèlag de les Hawaii, ens van fer adonar que les illes, són molt més que les imatges de les clàssiques postals de platges amb palmeres, noies amb faldilles de palla, onades de cargol, taules de surf o les intrigues dels protagonistes de la sèrie Hawaii 5.0. A les Hawaii, hi vam practicar l'afició que ens agrada, enmig de paisatges exòtics, espectaculars i amb una bona companyonia de grup. Un viatge diferent, complet i original, que de ben segur, recordarem molts anys.

La tornada cap a casa (buscant una de les opcions més econòmiques) la vam fer per un camí ben diferent. De Maui vam volar a Seattle, d'allà a Nova York i de la ciutat dels gratacels a Barcelona.

Aloha!!!

PER A SABER-NE MÉS (Informacions, curiositats i altres herbes):

Diferència horària:

- 12 hores menys que a Catalunya

Idiomes:

- Anglès i hawaïà

Superfície:

- Poc més de 28.000 km²

Població:

- S'acosta al 1,5M d'habitants, però només uns 275.000 són d'ascendència nadiua. Els altres són majoritàriament de procedència americana i asiàtica amb alguns descendents d'europèus.

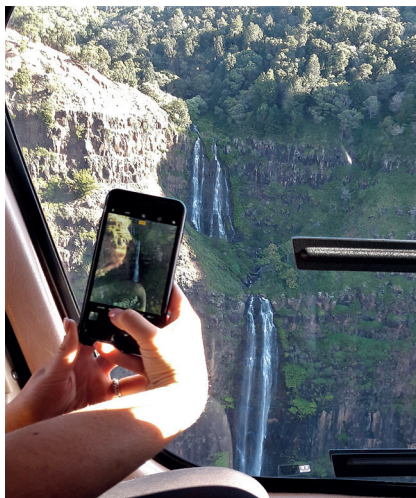
Vols:

- Hawaii és el 50è estat dels EE.UU, però no té vols directes amb Europa, fet pel qual l'entrada al país es sol fer a través d'algun aeroport del continent americà.

- Des dels principals aeroports americans de la costa oest (Seattle, San Francisco o Los Angeles) la companyia Delta Airlines és la que hi vola amb més freqüències.

- Els vols interiors entre illes, són gairebé exclusivitat de la companyia Hawaiian Airlines.

- Entre illes no hi ha taxes d'aeroport, però existeix una taxa sobre l'equipatge facturat, aprox. 1\$ x Kg

L'espectacular Waimea Canyon.

Menjar i dormir:

- Els restaurants d'una certa categoria són cars. Malgrat hi ha menjar ràpid de tota mena i de tot tipus (americà, italià, tailandès, japonès...) per les influències rebudes de tots els continents.
- Com a tot els Estats Units, la moneda és el (\$) Dòlar Americà i depenent de les categories dels allotjaments és un destí que pot resultar car.
- Hi ha illes amb gran número d'hotels i d'altres amb més complexos d'apartaments o apartohotels.
- En els hotels hi ha molt jove (viatges de noces, vacances, aniversaris...) i en els apartaments, més gent gran, sobre tot americans de la tercera edat (estàncies més llargues).

Circulació:

- Gairebé un 70% dels vehicles són Pick-Ups 4x4 (molts d'ells, sobredimensionats) tant per ús particular, com comercial.
- La circulació és molt tranquil·la, rarament fan avançaments i respecten moltíssim els

límits de velocitat, que en les millors carreteres és de 45 milles/h.

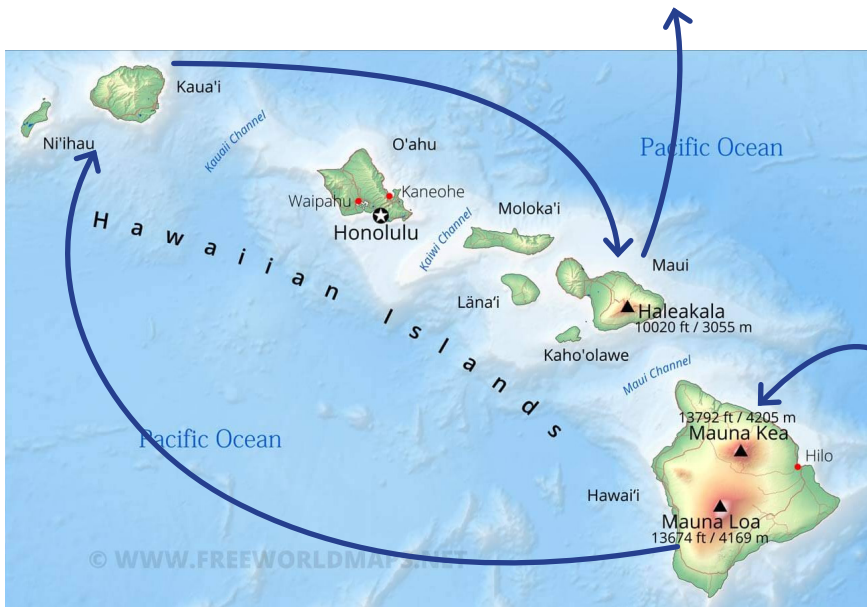
- La circulació de motoristes sense casc, és tolerada tant a les carreteres com a les ciutats.

Esport:

- Hi ha una espècie de culte al cos, amb gent de totes les edats practicant: surfing, running, ciclisme, esports nàutics..., que contrasten amb molts individus d'ascendència hawaiana, especialment obesos.
- Abunden els gimnasos, consultoris de medicina esportiva, botigues i tallers pels surfistes, i camps de volei platja.
- També cada any a les illes, hi ha diverses competicions de triatló i curses de gran ressò mundial.
- A la majoria de platges hi ha socorristes (life-guard) amb motos d'aigua i quads, que no paren de donar indicacions i avisos pels megàfons. A molts llocs hi ha fortes corrents i hi ha platges amb l'accés prohibit.
- Respecte a les excursions, a cada illa hi ha itineraris assenyalats (trails), però la majoria arriben fins a un punt concret (mirador, badia, cim, platja, saltant d'aigua...) i una vegada allà, cal retornar pel mateix camí. Mai vam realitzar cap ruta circular.

Medi Ambient:

- Hi ha grans incongruències mediambientals, per una banda en algunes platges fins i tot et prohibeixen banyar-te amb protecció solar per no contaminar les aigües, hi ha grans parcs de molins eòlics, als supermercats només tenen bosses de paper i la majoria de taxis són elèctrics o híbrids. Contràriament, circulen per tot arreu amb centenars de vehicles 4x4 de benzina o dièsel de màxima cilindrada.
- Al sud-est de la Big Island, hi havia carreteres secundàries i algunes platges amb bastants vehicles abandonats.

Els vols realitzats entre illes.

Lleure i història:

- A totes les àrees turístiques i hotels, tenen ofertes relacionades amb els esports nàutics (surf, kaiac, snorkel, vaixells turístics, pesca, avistament de balenes o banys amb dofins o mantes-rayes), també lloguers de vehicles, motocicletes i bicicletes; i vols amb helicòpter o avioneta.

També hi ha molts museus referents a la història dels primers pobladors de les illes i altres (memorials) que fan especial menció al protagonisme que van tenir les Hawaii durant la Guerra del Pacífic.

Vulcanisme:

Abans de l'erupció del volcà Kilauea, hi havia diverses ofertes per veure els vessaments de lava amb vaixells des del mar, amb helicòpters des de l'aire, trescs per l'interior del volcà, túnels de lava i caminades nocturnes guiades als fluxos controlats. Amb l'erupció del volcà del passat 2018 i fins a una nova normalització de la zona, a la Big Island ha

quedat tot restringit. En altres illes es poden visitar diversos volcans que estan inactius des de fa molts anys

Astronomia:

A la Big Island i a una hora de cotxe de la ciutat de Hilo, hi ha un dels observatoris astronòmics més importants del món, situat al peu del volcà Mauna Kea, que amb 4.205 m és el cim més alt de l'arxipèlag. Una dotzena de potents telescopis i un centre de visitants amb visita autoguiada, permet veure els astres en un dels llocs del món sense cap contaminació lumínica.

Aquests observatoris han participat activament en totes les missions aeronàutiques de la NASA.

Joan Conill - Vic

Respecte al treball de recerca que estic fent sobre la meua localitat, Vilabertran i l'Empordà en general en quan a fets que afecten al poble, m'han semblat rellevants aquests passatges que ens recorden altres pandèmies escaigudes en diferents èpoques, copiats literalment del relat dels cronistes i que també van afectar moltes altres zones de Catalunya i d'Espanya.

Any 1553 «En aquest any ocorregué en tot l'Empurdà una morbosa epidèmia, de la que moriren irrecontable número de personas; colladas de gent de totes classes s'esbargiren á altres paysos, fugint d'aquesta terra que la peste havia enmatzinada»

Any 1612 «Los habitants de Figueras y molts altres pobles del Ampurdà, forman junts una gran romeria, marxant en peregrinació á la Ermita de Sta. Maria de Recasens, situada al centre de la montanya del Pirinéu Oriental. Allí feren funcions religioses, cantant un "Tedeum laudamus" á la Verge, per haber cessat una cruel epidemia que feya den anys que afligia als habitants d'eixa comarca. Eixa romeria arribà a formar una de las tradicions y consuetats mes arreladas del Ampurdà. Figueras vá conservar eixa tradicional peregri-

Hospital amb pacients de la grip "espanyola". 1918

nació fins a lo any 1868, que, ab motiu de las vicissituds polítiques ocorregudas en aquell any, quedá suspesa, sens que s'hagi intentat continuarla fins a lo dia d'avuy»

Any 1918. Article de Lluís Martínez titulat «Lluny de la pandèmia», diu: «Barcelona tenia en aquell moment 641.000 habitants (...) l'aquell any hi van morir 6209 persones quan la xifra normal era de poc més d'un miler. De tots els morts, el mes d'octubre, 1175 ho van ser causades per la grip (...) aquella infecció, l'any anterior, només havia fet 135 morts.»

Any 1918. El Boletín Oficial Extraordinario de la provincia de Burgos, diu: «Los enfermos o convalecientes se abstengan de permanecer en locales cerrados, mal ventilados donde se reúne mucha gente, como tabernas y cafés (...) que se extreme la limpieza de las casas i se tengan abiertas todo el día las ventanas de los dormitorios (...) estar en el campo el mayor tiempo posible (...) y desoir á los ignorantes que os invitan á beber alcohol ó consumir tabaco como remedios preventivos...»

Arcaldia Constitucional de Sabadell

Per a prevenir la **grippe** que, encara que benignament, s'ha desenrotllat en aquesta ciutat, la Junta Municipal de Sanitat, tenint en compte la naturalesa d'aquella afecció, senta les següents prevencions:

- 1.ª Aïllament dels malalts.
- 2.ª Desinfecció dels locals a on hi hagin atacats i dels que contenen grosses multituds (Teatres, Cines, Col·legis, etc.)
- 3.ª Desinfecció dels waters.
- 4.ª Neteja colectiva i individual.
- 5.ª Exercici moderat al sol.
- 6.ª No assistència en locals tancats i als quals fa referència la prevenció segona.
- 7.ª L'excreta diària del tubu intestinal.
- 8.ª Evitar impressions brusques de la transpiració cutànea o sigui els **refredaments**.
- 9.ª Netejar freqüentment el nas, boca o post-boca amb alguna substància antisèptica. Aqueixos rentatges poden fer-se perfectament també amb aigua de farigola i eucaliptus.
- 10.ª Pensir diàriament i en dejó una taça de dita aigua.
- 11.ª Aïració intensa de les habitacions-dormitoris.
- 12.ª Escaldar les robes interiors que hagin sigut rentades en els safrejos públics.
- 13.ª En cas de refredament procurar una ràpida reacció per mitjà d'un exercici actiu o fregues amb esperit d'espigol, i
- 14.ª Evitar el contacte de mans de persones sospitoses o convalescents de malalties.

Aquesta Arcaldia prega a tots els ciutadans la aplicació i pràctica de les anteriors prevencions, perquè així amb la cooperació de tot-hom desapareixi d'entre nosaltres la extensa dolència gripal.

Sabadell 8 d'Octubre de 1918.

L'Arcalde accidental,

P. Pascual i Salichs.

Aquest any 2020, el «Covid 19» que afecta a tota la població mundial, repetirà per desgràcia molts d'aquests titulars.

Martí Pujol – Vilabertran

Infermers voluntaris en un dels hospitals de Lleida (Maig de 2020)

Aquests dies, que hem rebut mil coses per whatsapp, correu electrònic i altres mitjans, vaig rebre un missatge en el qual es feia una descripció de l'ésser humà, amb tres paràmetres que són ben certs: Que no arribem mai a temps a solucionar les coses, que no complim mai les nostres promeses i que no aprenem mai res dels errors passats.

Sempre havíem vist les epidèmies com a molt llunyanes, associades a llocs remots de l'Àfrica, l'Àsia o alguns punts de Sud-amèrica. Unes imatges que periòdicament veïem per televisió, parlant de malalties que aquí donàvem fa anys com a eradicades (pòlio, verola, diftèria, tuberculosi...) o d'altres que apareixien noves com l'ebola, el zika o la grip A, per posar uns exemples.

Aquell requadre de la televisió, ens ha fet durant molts anys d'escut protector d'unes epidèmies que veïem però no miràvem i que sovint, hi prestàvem una atenció relativa com si allò mai tingués res a veure amb nosaltres. Sempre eren lluny, molt lluny.

Però ves per on, ara també ens ha tocat. Aquesta loteria epidemiològica no entén de fronteres i en el món global en el qual vivim, per més que diguin, és impossible controlar-ho. Avui es viatja per negocis, per feina o per plaer i els fluxos de gent amunt i avall per tot el món són imparables. Del virus que va arribar a casa nostra, tant en podia ser portador un camioner arribat d'un país de l'est, una hostessa asiàtica de qualsevol companyia aèria o un empleat d'un vaixell porta-

contenidors arribat de l'Orient Mitjà.

Un bitllet de 20 euros que un xinès, un sud-coreà o un japonès han canviat en un banc del seu país, resulta que en un viatge l'entrega a un restaurant de Milà. Al primer italià que hi va a dinar li donen de canvi, però l'endemà viatja a Barcelona per assistir a un congrés i fa un menú a l'aeroport. Quan al vespre, hi anem a buscar a un familiar que arriba de vacances i mentre l'esperem fem un entrepà i un cafè amb llet, a l'hora de pagar ens el poden tornar a donar perfectament de canvi i acabar amb el bitllet a la nostra cartera. Tot i que als objectes i a diferents superfícies, el virus no hi perdura moltes hores, però pel camí, ja pot haver afectat a uns quants tenidors.

De ben segur que tots gaudim a casa nostra d'una correcta higiene personal, però quan sortim, sempre ens relaxem, mai estem per tot i tot i que ens rentem les mans, toquem polsadors, baranes, portes, manetes, maletes o potser aquell maleït bitllet arribat de l'extrem orient. Aquests dies, ordenant i classificant fotografies i arxius de l'ordinador i altres discs durs d'emmagatzemament, he trobat unes fotos del meu fill a Lesbos quan fa un parell d'estius hi va arribar aquella gran onada de refugiats. Juntament amb una dotzena de bombers, se'nhi van anar de voluntaris a ajudar amb els pocs recursos que tenien a totes aquelles famílies que fugien d'un país en guerra i que molts d'ells, avui encara estan entre dues aigües, vivint en camps de refugiats miserables, enmig de l'interminable dialèctica entre Turquia i la Unió Europea.

RECOMENDACIONES DEL GOBIERNO DE ESPAÑA A LA VIDA COTIDIANA

El Ministerio de Sanidad recomienda a la ciudadanía seguir las siguientes medidas de prevención para evitar la propagación del virus SARS-CoV-2:

- Evitar el contacto directo con personas que presenten síntomas de la enfermedad.
- Evitar el contacto con superficies que puedan estar contaminadas.
- Evitar viajar a zonas de riesgo.
- Evitar viajar a zonas de riesgo.
- Evitar viajar a zonas de riesgo.

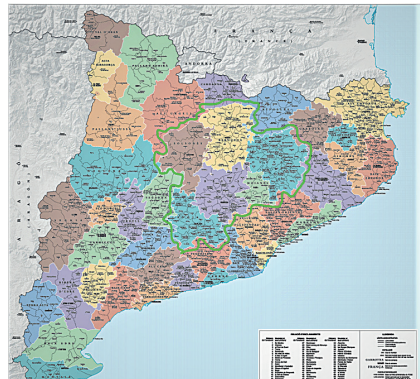
Los clubes excursionistas, pendientes de que el Gobierno de luz verde al senderismo y la escalada también fuera del municipio del practicante

Cañas en grupo, sí; montaña, no

El Ministerio de Sanidad recomienda a la ciudadanía seguir las siguientes medidas de prevención para evitar la propagación del virus SARS-CoV-2:

- Evitar el contacto directo con personas que presenten síntomas de la enfermedad.
- Evitar el contacto con superficies que puedan estar contaminadas.
- Evitar viajar a zonas de riesgo.
- Evitar viajar a zonas de riesgo.
- Evitar viajar a zonas de riesgo.

Les incongruències i la lentitud de la desescalada a les diferents regions sanitàries han creat malestar i confusió a molts ciutadans i esportistes.

Ara, amb la situació que tenim aquí, ja no pensem ni en aquella gent ni en les altres epidèmies que hi ha pel món. Doncs el primer dia que van insinuar confinar-nos a casa, va semblar que s'acabava el món i la gent dels supermercats fins i tot robava el paper de vàter del carro del client del davant, quan aquest estava distret. Però si comparem el nostre confinament, amb el de la quantitat de sirians atrapatats en camps nevats a la frontera de Turquia

amb Grècia, malvivint en tendes de campanya, escalfant-se amb quatre troncs que han trobat i menjant un àpat al dia que les organitzacions humanitàries els hi fan arribar, no cal dir que hem tingut un confinament de luxe, doncs gràcies a Déu, a casa nostra hem estem calents, el menjar no hi ha mancat i de la falta de llibertat que hem tingut, n'hem de fer un mal menor.

**Si aquest any 2020 es va
assossegant, més tard o més d'hora
també ho farà l'economia**

La situació ha estat nova per a tothom i segurament ens caldran uns dies més de desescalada i paciència, però poc a poc, ho anirem restablint. Primer de tot i pensant en els nostres, caldrà que tothom vagi normalitzant la feina i poc a poc les relacions familiars i socials. Sí, sembla una tonteria, però és molt important que puguem tornar a sortir a sopar o a prendre alguna cosa amb els nostres amics de veritat i així anar restablint l'oci, les escapades de cap de setmana, les vacances i els viatges, però sempre sota el paraigua del bé més preuat, la SALUT.

No importa si celebrem Sant Jordi o la Patum fora d'hora, el més important és que ho fem. I així les revetlles amb reserves, les sortides setmanals a la muntanya o a la platja restringides; les escapades al teatre, al cinema, als concerts, als festivals o a les Festes Majors amb totes les mesures de precaució; fins a tornar arribar poc a poc a total quotidianitat. I així continuar amb les festes que compartim amb família i els

amics, com la Castanyada, el Nadal o els Pastorets i l'Any Nou....

I si aquest 2020 es va assossegant, més tard o més d'hora també ho farà l'economia que ha patit prou amb els ERTO, l'augment brutal de l'atur i el tancament d'empreses. Mentrestant, tornem a pensar que hem tingut un confinament de luxe, comparat amb el que encara pateixen els refugiats dels quals parlàvem. Tinguem paciència, tornarem a normalitzar la vida que portàvem. Penso que serà bo recordar aquesta situació, però és tant o més important restablir les relacions humanes i socials, tant pel nostre bé com pel comerç en general.

Tornant al principi i amb tot el que hem estat fent, hauríem d'arribar en algun moment a temps de solucionar la situació; les institucions haurien de complir la promesa de deixar un sistema sanitari preparat pel futur i a partir d'aquesta experiència, hauríem aprendre tots plegats dels errors que hem comès. Ens en recordarem?

Salut a dojo per a tothom!

**Cap de redacció
Maig de 2020**

La primavera de 1920 va continuar amb la dualitat d'activitats. D'una banda, el Centre Excursionista de Vic continuava amb les seves conferències culturals i filosòfiques tractant temes de dites populars, l'infanticidi a la Xina o la consciència indostànica a les civilitzacions occidentals de Rabindranath Tagore. Tot això conjugat amb alguna sessió cinematogràfica popular. En el seu butlletí, hi apareix com a notícia, la finalització de les obres de restauració de l'ermita de Sant Mohí gràcies a la intervenció dels socis del CEV i el relat d'una excursió a Aiguafreda de Dalt. Per altra banda, la Colla de Gurb feien moltes excursions, vuit durant el mes d'abril i vuit més durant el maig i juny que acostumaven a ser per la Plana de Vic i els seus voltants. Llocs com Malla, Santa Eulàlia de Riuprimer, Sant Julià Sassorba, Sant Bartomeu del Grau, Folgueroles o Taradell els permetien fer les activitats a peu sense necessitar transport. Sovint però, anaven

Precisament aquesta cripta anomenada «cova» pels exploradors vigatans, fou l'al·licient que els motivà fer-hi l'excursió

a cercar i explorar restes megalítiques i en alguns casos es fusionaven amb els de Vic.

L'excursió a Aiguafreda de Dalt és força peculiar per la seva trajectòria en el temps. Rascant una mica la història, Aiguafreda de Dalt comença a aparèixer en documents escrits a partir de l'any 898 quant Emma (abadessa) filla de Guifré el Pelós fundà l'església. La construcció actual però, data del segle XII i és un conjunt format per una església i rectoria amb una cripta soterrània.

“Els excursionistes fa 100 anys”

Precisament aquesta cripta anomenada «cova» pels exploradors vigatans fou l'al·licient que els motivà a fer-hi l'excursió. A més, feia poc temps que el regent de la parròquia, Geroni Font, havia fet obrir un pas en la zona més prima de la paret de pedra tosca per tal de facilitar-hi l'entrada. Anteriorment, l'accés partia de l'interior d'un dipòsit d'aigua que calia buidar cada vegada que s'hi volia accedir. Els excursionistes sortiren de Vic amb tren a hores diferents per trobar-se a Sant Martí d'Aiguafreda i des d'allà, hi anaren caminant. Arribats al lloc, s'afanyaren a entrar-hi acompanyats d'en Geroni. La cavitat d'uns 9 metres de llargada i 4 metres d'amplada amb parets i terra irregular tenia el sostre farcit d'estalactites. Van fer les observacions oportunes per tal de verificar les sepultures i tombes dels cementiris subterranis i en particular de les catacumbes romanes. Hi trobaren encara despulles humanes en mal estat de conservació i restes de ceràmica que foren portades al Museu Episcopal. De fet els seus estudis i els indicis històrics que van constatar, corresponen plenament amb la documentació actual que avui disposa l'Ajuntament d'Aiguafreda i la Diputació de Barcelona amb un projecte de recuperació de tot el conjunt que començà al 2014 i catalogat en l'actualitat com BCLI (bé cultural d'interès local). Els exploradors encara tingueren temps de fer una visita al dolmen de

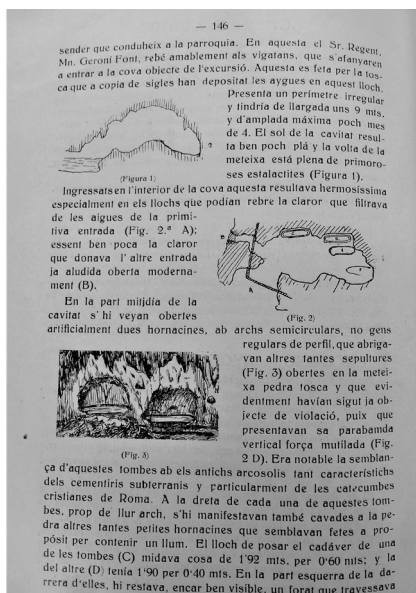
Aiguafreda de Dalt.

Cruïlles on recolliren petites troballes i tornaren a Vic amb tren a les vuit del vespre.

El CEC en canvi, funcionava a un ritme molt diferent. Els seus excursionistes encara aprofitaven les neus de primavera per fer excursions amb esquís a la zona de Meranges i el Puigllançada i els seus dirigents feien contactes d'alt nivell per exportar el format excursionista català. M'ha sorprès que fa 100 anys, el president d'aquesta entitat Lluís Llagostera participés en el Primer Congrés Internacional d'Alpinisme que es portà a terme al Principat de Mònaco del 1 al 10 de maig de 1920. El CAF (Club Alpi Francès) organitzà l'esdeveniment. Els amfitrions principals foren el rei de Bèlgica i el príncep de Mònaco que patrocinà i convidà als assistents per purificar-se dels inesgotables rendiments que li proporcionava "Casino de Montecarlo". En aquella època, diverses entitats excursionistes/alpinistes i científiques ja van tractar temes com la cartografia i les possibilitats d'ascensió al cim de l'Everest. També la geologia, la climatologia, les glaceres, les muntanyes i els refugis. El president del CEC hi aportà una conferència explicant la dinàmica del seu centre en àmbits diversos. L'excursionisme esportiu, cultural, científic i turístic, les seves publicacions, la construcció dels refugis de La Renclusa i Ull de Ter i els guiatges dels itineraris. Tant els va agradar el model català que van continuar essent convidats a les properes edicions

de congressos. Aquest fou l'embrió que portà anys més tard (1932) a la creació de la UIAA. En aquest sentit, el CEC organitzà a Barcelona durant l'estiu del 1935 el V Congrés Internacional d'Alpinisme que acollí la segona assemblea anual de la recent creada UIAA.

Probablement, la primavera del 2020 marcarà aquesta situació obligada de confinament del "Covid 19" que ens ha reduït la mobilitat i la sensació de llibertat equiparable a la que tenien

els excursionistes vigatans del 1920. Ells amb això ja eren feliços i lliures, nosaltres en canvi ens hem angoixat. No hem pogut fer excursions ni viatges però sí regirar la història que està escrita i relacionar-nos més amb les persones i el món, de manera virtual.

Una vegada més, la història sempre continua el seu camí...

Lluís Santanach - Vic

AQUÍ, ARA I AHIR

SANT JAUME DE QUERALBS

El municipi de Queralbs, pot presumir de tenir dues esglésies romàniques en el municipi construïdes a la mateixa època (s.XII), tot i que pel que sembla, la de Sant Sadurní de Noya, es va erigir uns anys abans que l'adossada al nucli urbà i més visitada de Sant Jaume de Queralbs.

A Fustanyà, diuen que les bruixes, quan van veure que s'excavaven els fonaments d'un nou edifici, cada nit baixaven al riu i recollien els còdols més bonics i polits de la llera, que cada matí els paletes es trobaven a peu d'obra, estalviant-los així, la feina de traginar-los. Quan l'obra va anar agafant forma i les bruixes van veure que s'erigia una església, sembla que van abandonar el tragí nocturn i van deixar que els veïns s'espavilessin sols. No van tenir tanta sort els constructors de Sant Jaume de Queralbs, que s'ho van haver de fer tot ells sols. L'església, consagrada al 978 pel bisbe Guisad, va ser aixecada a petició popular dels veïns que demanaven

tenir una parròquia en aquell lloc. L'església de Sant Jaume, situada a la part alta de la vila, és d'una sola nau amb un absis semicircular més estret i creuer. La volta, de construcció més tardana, va ser refeta a causa dels desperfectes produïts pel terratrèmol del 1428 que va afectar a molts edificis de la comarca.

També es va realçar el campanar amb l'espadanya i es va adornar el creuer amb una altra de més petita a sobre. L'atri està format per un vessant de bigues de fusta amb teulat de pissarra que s'aguanta amb cinc capitells esculpits, sent dos d'ells, pràcticament idèntics. En la fotografia antiga de principis del segle XX destaquen les voltes sota teulada engegades, respecte a l'aspecte del pòrtic actual.

La primera menció històrica del lloc de Queralbs, data del 839 amb el nom de «Keros Albos» que literalment volia dir «pedres blanques».

Equip de Redacció

NO ES VEU CADA DIA!

A l'illa de Kauai, fent el tresc de la «Shipwreck Beach», ens vam trobar amb aquesta curiosa estampa en una de les seves cales.

Evidentment, vençuts per la curiositat, vam decidir apropar-nos-hi, per veure de què es tractava aquella singular cerimònia.

Oh! Era un casament hawaïà, caram quina casualitat; habitualment no et trobes actes així i menys quan estàs fent senderisme.

Però el més sorprenent de tot, era que només eren «quatre gats». Els nuvis, és clar; un músic amb una guitarra, dos nens i una nena que presumiblement portaven les aliances; potser algun era el seu fill o filla; i lògicament, també el pastor oficiant, dit normalment capellà, com no podia ser d'altra manera.

I al seu voltant, dos convidats, sí, sí, només dos, que feien de testimonis o de padrins? Ves a saber!

Després de veure tan romàntica imatge, tot van ser especulacions fins al final de l'excursió al voltant de la bonica, autèntica i singular experiència, que ens havíem trobat.

Un vestuari ben senzill per una cerimònia ben íntima, en aquesta magnífica i solitària platja hawaiana del sud de l'illa de Kauai.

L'àpat? Ves a saber! Segurament de pícnic amb el mateixos convidats en algun altre racó paradisiac.

I així, haguéssim pogut especular, hores i hores. Però mai ens vam penedir, d'haver fet el tafaner.

Anna Canalda - Vic

SI NO ET MOUS DE CASA NO ET PASSARÀ MAI RES.

Joan Conill i Anna Canalda.
Autoedició (Editorial Cal Siller)

Us parlaré del llibre d'uns amics, que molts de vosaltres segurament ja heu llegit.

L'Anna i en Joan podrien omplir una enciclopèdia escrivint de viatges.

Amb bon criteri han optat per recollir 45 petits fets particulars, més o menys curiosos, que han viscut al llarg dels anys, anant plegats, per separat i amb altres amics.

De cada viatge, una anècdota, un nou destí, una peripècia.... i sense ni adonar-se'n, el lector ha voltat per mig planeta, fent una escala de poc temps en diferents punts del món.

I aquesta és la sorpresa que el lector s'emporta, un va i ve de llocs, de gent, de situacions....Imprevistos que van omplint a poc a poc la maleta del lector i que ves per on, al final et venen ganes de demanar-los als autors si t'hi volen en el proper viatge.

Deixeu-me acabar agraint a l'Anna i a en Joan aquest esperit d'aventura i de superació que desprenen els seus relats, aquest afany encomanadís de viure tots els moments, per més inesperats que siguin, amb la confiança de creure que sempre val la pena sortir de casa.

Jordi Anglada_Llibreria Anglada - Vic

COVID-19

El 13 de març de 2020, atesa la situació actual, i davant la demanda del President de la Generalitat de Catalunya al confinament voluntari, la junta de l'entitat, va decidir:

Limitar l'atenció a la telemàtica:
qualsevol gestió calia ser realitzada a través d'aquesta mateixa pàgina web

Suspendre :

- Extraescolars: fins a nova ordre
- Sortida col·lectiva d' "Escampant la boira" del dia 15 de març
- Sortida col·lectiva d'esquí de muntanya del dia 22 de març
- Curs d'iniciació a l'escalada
- Campionat de Catalunya d'escalada
- Curs de marxa nòrdica
- l OncoSkimo (Vall de Núria)
- Curs d'esquí de muntanya per a joves

Ajornar:

- l'Assemblea General de socis: programada pel 20 d'abril
- el cobrament de la quota de socis 2020
- el curs d'iniciació a l'escalada en vies llargues: nova data 20 i 21 de juny
- la 2a Caminada de Marxa Nòrdica d'Osona: 20 setembre 2021

OLLA DE NÚRIA:

La XIV Olla de Núria també s'ha vist afectada per la pandèmia mundial. La prova que tenia les inscripcions exhaurides, s'havia de celebrar els dies 13 i 14 de juny, però en vista de l'actual situació de confinament i fases de desescalada, la direcció de la cursa va prendre la decisió de suspendre-la, retornar el 100% del cost de la inscripció als parti-

cipants i de reservar la seva inscripció per l'edició del 2021.

ESCOLA ESPORTIVA:

Amb les extraescolars suspeses els tècnics de l'escola esportiva van:

- Proposar setmanalment rutines d'entrenament que s'agrupaven totes a la secció "#quedatacasaperoactivat" a la web
- Programar entrenaments online

CICLE DE WEBINARS DE MUNTANYA:

S'han programat dos cicles de webinars de muntanya, unes formacions online gratuïtes i introductòries.

El primer cicle de webinars va incloure:

- "Preparació de sortides en terreny nevà" de la mà de Ton Massagué
- "Autorescat en escalada" de Jaume Anglada
- "Orientació" amb Aniol Bisquert

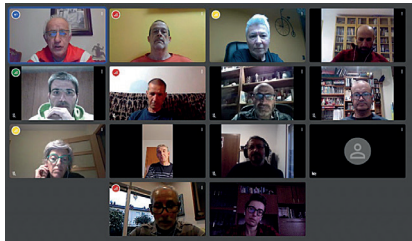
La bona acollida del primer cicle va motivar una segona edició per als dies 10 i 17 de juny. Les temàtiques:

- "Preparació de sortides amb suports digitals virtuals" amb Lluís Santanach
- "Marxa Nòrdica" amb Montse Grau

JUNTES TELEMÀTIQUES:

La pandèmia ha canviat les formes d'operar de tots, i també de l'entitat.

Des de l'entrada en vigor de l'estat d'alarma les reunions de junta i reunions de treball s'han desenvolupat regularment de forma telemàtica.

AGENDA

juny/juliol_2020

10 juny

Webinar: Preparació de sortides amb suports digitals virtuals

17 juny

Webinar: Marxa Nòrdica

20 juny

Sortida Col·lectiva BTT: Temple Expiatori de Puig Agut de Manlleu

20 i 21 juny

Curs: Iniciació a l'escalada en vies llargues

28 juny

Sortida Col·lectiva SAM : Pic de Perafita

12 juliol

Sortida Col·lectiva "Escampant la Boira": Balma de les Set Portes (Casserres /Berguedà)

Saps que...

Pels motius coneguts del Covid 19 que va afectar a moltes empreses, la impressió en paper de l'anterior butlletí 309 es va veure afectada pel tancament de l'impremta, fet que va retardar el seu enviament gairebé un parell de mesos. Tot i això, els socis el van poder veure puntualment, mitjançant la seva versió digital al web de l'entitat.

+ INFORMACIÓ

93 885 51 20

www.unioexcursionistavic.org

secretaria@unioexcursionistavic.org

